

השריון הוא הצלם

המתרחש בגדה

הארץ והעולם כולו

כיוונו אותם. מכל עבר נשמעו כלפיהם צעקות. הם נראו מבוהלים, ושני הילדים פרצו בבכי. העיתונאים, וגם כמה חושבים ערבים שעמדו מן הצד, קראו להם לעזוב את המקום ולחזור על עקבותיהם, מחשש שמא תיווצר תקרית ביניהם ובין המפגינים. הם התחילו לסגת, כשהם מביטים בחשד לכל הכיוונים.

לפתע נשמעה יריה נוספת. ניתן היה לראות בבירור שלא היו אלה האזרחים הדתיים שירו. הם המשיכו בנסיגתם, והסי תלקו מהמקום. רק אחריכך הבחינו ה־עיתונאים, שאחד מחבריהם פצוע.

„עמדתי וצילמתי את ההפגנה“ סיפר פסטמן. „פיתאום אני רואה שנכנסים לי

צנר בן ה־28, הוא פסטמן, שנולד בקיבוץ גשר-הזיו. בחיקו יר שבת חברתו, גנית אנקורי, בת ה־24.

לפרם חובשייהכפות עם הנשק. עשיתי פן שמאלה והתמקדתי עליהם. נדמה לי שבשלב זה חטפתי את הכדור. הרגשתי צריבה נוראה בכתף, ויצאה ממני מורקה של דם. אין לי מושג איך הכדור הגיע אלי. רצתי יחד עם המקליט שלי, אבי פריצקי, לעבר בית-החולים הסמוך. שם הכניסו אותי מייד פנימה ונתנו לי טיפול ראשוני.

כל אחד מהעיתונאים שנכחו במקום, ידע כי הקליע, שחדר לחלק העליון של זרועו השמאלית של פסטמן, או אחד הקליעים האחרים שנורו עליידי החיילים, היה יכול לפגוע גם בו.

לא היה זה מיקרה בודד ויוצא-דופן. סיקור האירועים בשטחים הכבושים הפך זה מכבר למסוכן ביותר. לא אחת מוצאים עצמם כתבים וצלמים תחת מטריאונים ובתוך ענן גז מדמיע וצורב. מסביבם שורקים כדורים, שפעמים רבות גורים ללא כל הבחנה.

אך אין דרך אחת. אי-אפשר לסקר את המתרחש בשטחים עליידי ציטוט ההודעות הנמסרות עליידי דוברי הצבא והממשלה. עיתונאים שבחרו בדרך זאת — ויש רבים כאלה באמצעי-התיקשות הכתובים וה־אלקטרוניים כאחד — הפכו עצמם לכלי שרת לשקרים הרישמיים.

מי שרוצה לדווח באופן אמין על הקורה בשטחים, חייב להטריח עצמו לזירות ה־אירועים עצמן. רק כך ניתן להעביר לציבור תמונה נכונה על ההתרחשויות. ולשם כך יש להסתכן.

לכן סיפורו של אלי פסטמן הוא גם סיפורם של כל הכתבים והצלמים, היוצ־אים מדי יום למרכזי המהומות וההפגנות העקובות מדם. כדי לחשוף את האמת. אלי פסטמן (28), בן קיבוץ גשר-הזיו בצפון, סרן (מיל') בשריון, מתגורר כיום בשכונת רחביה בירושלים. את דירתו הוא מחלק עם חברתו, גנית אנקורי (24).

מיליונים ראו את התמונה הזו, שבה מונצחים שני המתנחלים שירו באל־בירה לעבר נשים ונערות מפגניות. מאחוריהם ניצב חייל, שאינו עושה

דבר כדי למנוע את הירי. תצלומי האזרחים, היורים ללא כל סיבה בנשים, עוררו סערה ורוגז בעולם כולו. בעיקבות הסרטים שצילם פסטמן, הופנו אליו איומים והוא אף הוכה בידי ביריונים.

ברמאללה. הסרט שודר בארץ ובכל רחבי-העולם, ועורר ביקורת רבה על המדיניות בשטחים הכבושים. חברי-הכנסת לשעבר, אורי אבנרי, הביא לכנסת תצלום זה והעלה את העניין לדיון במליאה.

ושל אנשי-הצבא, שאת מעשיהם חשף. לא אחת התנכלו לו, סילקו אותו בגסות מהשטח ואף השתמשו נגדו באלימות. רק לפני חודש הוא הותקף בכניסה ל־רמאללה עליידי מתנחל בשירות מילואים, שחבט בו בפראות.

על רקע זה מקבלת פציעתו של פסטמן משמעות שונה לחלוטין. אילו הרכיב משהו מכוחות הצבא והמתנחלים רשימה שחורה של עיתונאים, הרי ששמו של פסטמן היה ללא ספק מתנוסס בראשה. האם יתכן שהקליע שפגע בפסטמן לא היה בחזקת כדור תועה, אלא כוון היטב? את התשובה לכך יודע רק מי שלחץ על ההדק. (המשך בעמוד 62)

תצלום בכנסת תצלום של קטע מתוך סרט טלוויזיה, שצילם אלי פסטמן. נראים בו חיילים היורים מן הגג, לעבר תלמידים בכיכר מנארה

העניין אף הועלה לדיון בכנסת, ביוזמת סיעת של־י.

לאחרונה הצליח פסטמן להסעיר שוב את הארץ והעולם כולו, כאשר הנציח מתנחלים היורים כר־סתם, להנאתם, בנשים ובנערות, שהפגינו ליד עיריית אל־בירה, בעיקבות הדחת ראשי-העיר, איברהים אל־טאויל.

לכל כדור

יש כתובת

ביקבות הכרמים שצילם, הפך פסטמן לשנוא-נפשם של המתנחלים